

„Ivan, Ivan, ti moj otrok zlati!
Odgovôri, jáz sem, tvoja mati!“
Brez števila grobov obhodila,
A nobéna prava ni gomíla.

Sredi gore, nizek in samóten,
Skriva se pod hrastom grob tihóten;
Trudna pod drevó na grob poklékne,
V tihi grob boléstno starka jekne:

„Ivan, Ivan, ti moj otrok zlati,
Odgovôri, jaz sem, tvoja mati!“
Glávo skloni, sápo náse vleče —
Čuj, iz groba otel glas šepeče:

„Téžko, težko mi po vas je, mati,
Da ne morem v tihem grobu spati!“
Vikne starka, da se v hrib razlega,
Da po dolu glas odméva z brega.

Grêbe mati zemljo raz gomílo,
Koplje jamo v grob sè zadnjo silo —
Ko je v tretje luna posijála,
Do sinú je mati izkopála.

Dolgo, dolgo mu obliče gleda,
Pa poljubi ga na ustna bleđa,
Gorko ga poljúbi ter omahne —
Žraven sina dušo mi izdáhne.

Krilan.

Po nevihti.

Gasut še ni prerani gròb,
Krog njega pa v okrožji tožnem
Vrsti se pevcev dražih tròp,
Vrsti v molčánji se pobožnem.

In zdaj pojó! . . . Kakó v srcé
Zvení lepó to petje milo!
Kakó, kakó v oči solzé
Mi vabi z névdrživo silo!

A moj pogled drugam hití
In gròb se drug pred máno širi,
In mnogo nád se vanj loží,
In nanj solzá lijó se viri!

Poprej, poprej vihár strašán,
Poljá in žetve pokončal je,
In v grob dejal jih je prostrán,
Potem pa besen hitel dalje . . .

Pač mir je zdaj, a mir težák
Ovenčan z jasnimi tožbami,
Na pali plod, poprej krépák,
Ozira vsákdo se s solzámi!

In polje to, takó lepo,
Le gròb je nádej pokončánih,
In z grmov pevci mu pojó,
Pojo v glasovih dobro znanih!

Oh pójte le, oh pójte le . . .
Tam v nizkem hramu borne kočé
Tožbé in vzdihí se glasé
In milo kmet z družino joče! . . .

—b—

